

kraft til Raadighed, saaledes at enhver Kutter blev slæbt ud og ind af en Damper, men ogsaa denne Foranstaltning vilde jo blive saa kostbar, at man vist vilde vige tilbage for den. En velbeliggende Fisserihavn tør vi jo heller ikke vente at faa i Hast, og jeg tror derfor, at der foreløbig ikke er andet at gøre end at søge at oprette et Par saadanne Tilflugtssteder, hvor der for en overkommelig Udgift kan tilvejebringes saa meget Lø og saa meget smult Vand, at selv vore aabne Baade, som de nu bruges, kunne lande uden den øjenynlige Livsfare, som nu mangfoldige Gange er forbunden med at løbe i Vand under en Paalandsstorm. Jeg tror, at man maa begynde med dette Forsøg, og hvis man saa efterhaanden kan skaffe sig Bished for, at der et eller andet Sted er Betingelse til Stede for, at en mere rationelt anlagt Havn kan holdes fri for Tilslanding, kan man jo gaa til at bygge en virkelig Havn; men lad os gøre dette Forsøg foreløbig. I saa Henseende er jeg — det skal jeg slutte med at sige — glad ved, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgkreds er enig med mig i, at der bør gøres et Forsøg med at sikre Sydspidsen af den nordre Limfjordsstange, idet det er muligt — jeg tror ikke, at nogen kan sige det med absolut Sikkerhed — at der derved kan tilvejebringes bedre Besejlingsforhold gennem Thyborønkanalen, saa at den kan beholde eller maasse udvide den Bedyning, den allerede har faaet for den almindelige Skibsfart som for Fisseriet. Det kunde være saa meget mere ønskeligt, som det andet Djemed, det, som, efter hvad vi ogsaa i Dag hørte af den højtærede Minister, efter hans Mening var Djemedet med Rysdækningen, nemlig at sikre Limfjorden, er temmelig mislykket. Dette kan ikke være andet, thi i samme Djeblæk, som man lægger an paa, og det til en vis Grad lykkes, at skaffe et renere Løb gennem Kanalen, er det klart, at med det samme er det Formaal fuldstændig tilsidefat, at sikre Limfjordens Ryst mod Paavirkning af Vandet fra Havet. I samme Grad, som man faar et rent og dybt Sejlløb igennem Kanalen, i samme Grad skaffer man Havet fri Udgang til Limfjorden. De Herrer kunne spørge oppe langs Limfjordens Ryst, og de ville høre, at Paavirkningen paa Limfjordens Ryst er tilnærmelsesvis den samme nu, som før man begyndte at bygge Høfderne, netop fordi man i de senere Aar har arbejdet paa at naa et andet Formaal: at forbedre Sejladsen. Derfor kommer man til det, som de to mest kundige Medlemmer af Udvalget: Kaptajn, forhenværende Digeinspektør Car-

stensen og forhenværende Vandbygningssdirektør Carlsen, stærkt fremhævede saa synlig, som det kunde lade sig gøre: Søg fremfor alt at gaa frem med Forsigtighed, og sørg for at indsnævre Kanalen, saaledes at den hurtigst muligt tilslænder; det er den eneste Betingelse, hvorpaa man kan sikre Rysten. Det er saa korrekt, som tænkes kan. Den ene af de to Ting kan man opnaa; man kan maasse med store Bekostninger opnaa at holde et brugeligt Sejlløb aabent gennem Kanalen, men saa kan man ikke sikre Tangen, og man kan maasse opnaa at sikre Tangen, men saa maa man give slip paa Kanalen og medvirke til, at den lukker sig. Det vilde jo mulig være stet for lang Tid siden, hvis man ikke havde blandet sig i Sagen. Begge Dele er det praktisk og økonomisk set umuligt at opnaa, selv om det maasse formelt kan være muligt. Det er nemlig umuligt, at vi kunne komme til at opre de Beløb, som skulde opføres for at holde den Sikring ved lige, som er nødvendig, fordi man, som jeg sagde forleden, maa komme ind paa en anden Konstruktionsmaade af de Sikringsforetagender, som maa anlægges, hvis man vil være sikker paa, at de blive staaende længere end blot nogle Aar. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgkreds mente, at jeg altid har udtalt mig alt for stærkt og alt for fordommende; det skal jeg nu ganske rolig lade Tiden afgøre. Jeg har aldrig angivet noget bestemt Tidspunkt eller noget bestemt Aar, da Høfderne ville gaa til Grunde, men jeg har sagt, at man ikke med rimelige Udgifter vil kunne forhindre dem i at falde sammen, og enhver, der ser uheldet paa Tilstanden der oppe, maa med mig erkende, at der kun er grumme lidt Sandsynlighed for, at det, der er gjort, holder sammen ud over et begrænset Tidsrum. Jeg vil derfor meget anbefale, at man, naar man kommer til at begynde paa den nordre Tange, da anvender et mere permanent Materiale, nemlig Natursten, som er det eneste, der kan modstaa Havets Angreb. Intet andet kan holde sig i Længden, navnlig naar det som her skal fastes ud i uregelmæssige Høbe, saaledes at Havet har fri Udgang til saa godt som hele Overfladen af det paagældende Stykke af Materialet. Det er derfor umuligt, at Betonkonstruktionen overhovedet kan betragtes som permanent Materiale, og jeg vil altsaa anbefale, at man, naar man i konstruktiv Henseende gaar videre, da gaar videre ad den Vej, man er begyndt paa ved Bygningen af de 4 smaa Høfder inde i Kanalen, hvor der bruges en hel Del veritabelt Granitmateriale i Stedet